

Jean Nelissen Classic 2010.

Afgelopen zaterdag voor de 2de keer deelgenomen aan de Jean Nelissen Classic in Luxemburg. De tocht staat bekend als de zwaarste cyclo van de Benelux en wordt georganiseerd door DTC uit Driebergen. Vorig jaar ook al deelgenomen met 7 lotgenoten van De Pedaleur. Destijds heb ik de 135km gereden. Enkele andere heren van De Pedaleur hebben ook besloten na de 135 te stoppen, 4 Pedaalridders hebben toen nog het lusje van 30km gemaakt om zo op 165km uit te komen.

Zelf was ik destijds onder de indruk van de tocht, mooie omgeving (al was die aardig bekend omdat ik al meerdere jaren in Luxemburg op vakantie ga), auto luw, goede bereidbare wegen en een zeer goede organisatie. En dat voor maar € 10,- inschrijfgeld, waar doen ze het van zul je bijna gaan denken. In de winter met mijn wederhelft overlegd of deze tocht in 2010 in de familie-agenda zou passen. Nou dat paste zeker want de kinderen hadden nog een paar dagen vrij van school, dus zo kon er een kleine vakantie van gemaakt worden. Zo gezegd zo gedaan. Met 3 fietsen en een skikoffer op de wagen vertrokken wij 10 juni naar Larochette. Hier met het gezin 2 dagen lekker geluierd totdat de zaterdag aanbrak van de Jean Nelissen Classic. Ik had me ingeschreven voor de 165 km (ik moest dat extra lusje toch ook wel kunnen rijden), dus vroeg op en met de auto naar Vianden. Het had flink geregend snachts, hetgeen resulteerde in natte wegen. Door de bewolking kreeg de zon geen kans en droogden de wegen moeilijk op. Om 07:15 gestart en op weg om 16 heuvels te gaan bedwingen. Deze heuvels zijn niet te vergelijken met de heuvels in Limburg of in de Ardennen. Het is allemaal net iets langer. Zo variëren de beklimmingen van 1500mtr lang tot 7600mtr lang. Max stijgingspercentage is 23%, De Muur van Vianden. En ja deze moet je na 160km nog op!!

Na 50km, bij de eerste pauze in Alscheid een gemiddelde van ruim 22km per uur en al 5 beklimmingen achter de rug. Tot aan de 2de pauze in Diekirch zat ik in een mooi groepje die redelijk op tempo door draaide. In de beklimmingen was het ieder voor zich, maar tijdens de afdaling kwamen we vaak weer bij elkaar. Dus na 100km nog steeds een acceptabel gemiddelde van 22km per uur. De 35 km die daarop volgde heb ik alleen gereden en begon ik toch wel de benen te voelen. Had ik misschien teveel gedaan? En potverdorie die klim naar Beaufort was vorig jaar ook al een flinke kuitbreker. Dit jaar ging het iets gemakkelijker maar toch kwam ik niet fris meer boven. En herstellen was er vanaf dat moment niet meer bij. Er is in heel Luxemburg geen meter vlakke weg te vinden en na ruim 100km ga je dat voelen. Toch ruim voor 14:00 uur in Vianden aan gekomen. Even extra foerage uit de auto genomen, bidonnen gewisseld en me een beetje opgefrist. De laatste lus bevatten "maar" 3 klimmen. Echter de eerste 2 zijn zwaar en lang. Vanuit Vianden direct naar boven toe richting Bauler. Een beklimming van 3400mtr waar maar geen eind aan lijkt te komen. Datzelfde geldt ook voor de beklimming die daarop volgt, Montée Charly Gaul. Deze is 4000mtr en heeft een gemiddeld stijgingspercentage van 7,5%. Deze brak mij op. De benen deden zeer en ik verlangde naar de finish. Maar die verschrikkelijke muur van Vianden moest ik nog op. Je kunt deze beklimming laten liggen en doorrijden naar de finish. Maar aangezien ik afmaak waar ik aan begonnen ben, heb ik toch besloten de muur op te rijden. Op het grootste blad achter en staand op de pedalen kwam ik met een snelheid van 6km per uur net boven. Op de kale vlakte boven, de wind op kop en de hemel brak open. Het plensde, op de laatste 5km nog even flink natgeregend, iets wat de afdaling op de kinderkopjes in Vianden ook nog gevaarlijk maakte. Om 15:30 uur was ik bij de finish en kon ik zeer moe maar toch zeer voldaan de auto inpakken en terug rijden naar de camping. Vrouw en kinderen waren verheugd hun coureur weer te zien en wilden graag weten hoe de dag was geweest. Al met al een succes, en voor 2011 staat de Jean Nelissen Classic alweer met potlood in de agenda.

